

Adventní Kalendář co nás čeká a, dá-li Bůh, nemine

- ne 28.11. 1. neděle adventní; začíná každoroční adventní putování ikony svaté Rodiny našimi rodinami. Večer před dnem, kdy jste zapsaní k vám přijde návštěva – rodina, která vám přinese ikonu. Můžete se společně modlit, zpívat, dle vaší domluvy... Druhý den pak přinesete ikonu opět do další rodiny. Z různých důvodů samozřejmě nemusí proběhnout návštěva u vás doma, lze si ikonu prostě jen kdekoliv předat. Modleme se společně za danou rodinu, kde právě ikona "hostuje". Rozpis putování viz. Adventní farní kalendář.
- po 29.11. začíná Novéna (k dispozici v papírové i elektronické podobě), jako příprava na Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, při které budeme obnovovat zasvěcení farnosti Mateřskému Srdeci Panny Marie.
- 3.-5.12. farní rekolekce (fara, kostel MM), vede P. Jaroslav Suroviak OCD. Začátek rekolekce v pátek promluvou při večerní mši svaté (je první pátek v měsíci: 17-17:55 hod. výstav Nejsvětější svátosti), P. Jaroslav bude zpovídat od 17 hod.. Krom sobotních dopoledních přednášek a času na modlitbu bude odpoledne beseda o Karmelu. Po celou sobotu bude P. Jaroslav k dispozici na duchovní rozhovor. Rekolekci zakončíme farní mší svatou v neděli.
- so 4.12. 6:30 hod. rorátní mše svatá v zámeckém kostele. Se zpěvem Staročeských rorátů. Přineste si lucerničky a svíčky (abyste viděli). Po mši svaté pozvání na snídani na faře.
- ne 5.12. že prý večer chodí sv. Mikuláš... Odpoledne v 16 hod. v areálu kostela sv. Máří Magdalény. Zájemci hlase se u Ivanky Syslové.
- st 8.12. Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie. Mše svatá v 18 hod. v zámeckém kostele v Benátkách n.J, obnovení zasvěcení farnosti Panně Marii. Tento den končí Rok sv. Josefa!
- pá 10.12. 720. výročí biskupského svěcení pražského biskupa Jana IV z Dražic.
- so 11.12. 19 hod. kostel NPM: adventní Koncert Bělské farní scholy pod vedením P. Kamila Škody.
- ne 12.12. 14:30 hod. posvěcení obrázku (kapličky) Panny Marie Guadalupské (v den jejího svátku!) a místa spočinutí na Svatojakubské cestě ve farním lese. Následovat bude malé pohoštění. Kdo se chce vydat společně pěšky, sraz na kraji Benátek (ulice U Cukrovaru) na cestě k vodárně, odchod ve 14 hod.
- pá 24.12. 7:00 poslední adventní mše svatá v zámeckém kostele.

Rozpis vánočních bohoslužeb bude včas oznámen.

Sledujte platná vládní epidemiologická nařízení, buďte zdraví a dobré mysli, buďte bdělí a modlete se. Kristus přijde a neomešká!

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

1. neděle adventní

11/2021 (Nº 39)

28. listopadu 2021

Adveniat regnum tuum!

(přijď království Tvé)

Tak se modlíme denně v modlitbě Otče náš. Ptejme se na počátku adventu: Na koho čekám? Očekávám opravdu příchod Ježíše Krista? A, těším se na Něj?

Dovoluji si připojit zásadní myšlenky z Adventního pastýřského slova našeho arcibiskupa Dominika kardinála Duky, které nám posílá k zahájení adventu.

P. Marek

„V důsledku pandemie covidu-19 můžeme pozorovat, že pokračující epidemie jako by umocňovala negativní reakce vycházející z pozitivního nálezu zmíněné choroby. (...) Vím, že se ptáte, jak dlouho ještě. Mnozí si kladete otázku, proč nás sužuje tato epidemie, která má nejenom zdravotní, ale i ekonomické, jako i psychologické a psychické důsledky. Cítíme se frustrovaní, chybí nám kreativita, upadáme často do letargie a bezradnosti. Nejistota co přijde, nemožnost nejenom plánovat potřebné úkony a akce, ale jejich neustálé odvolávání a minimalizování nás naplňuje smutkem, někdy i hněvem. Prožíváme Advent, a to je doba příchodu Ježíše Krista. Náš letopočet nás ujišťuje o jeho prvním historickém příchodu mezi nás. Na závěr liturgického mezidobí, ale i na počátku adventu si připomínáme očekávaný druhý slavný příchod Krista Spasitele. Mezi těmito dvěma příchody je také jeho příchod k nám, do hlubin našeho srdce, našeho já, a to je rozhodující i pro tuto dobu.

(...) Není třeba rezignovat, ale musíme přijmout výzvu proroka: „Napřimte hlavy!“ (...) Uvědomme si, že žádná vakcína a žádný lék, ani zdravotnický personál, ani naši politici či mediální experti nás nemohou uzdravit. Pamatujme, že lékař léčí, jak říká staré přísloví, a Bůh uzdravuje. V nedávné době jsem mohl v jednom článku číst odpověď na otázku ve významné věci: „Věříte v Boha?“ „Nevěřím, ale věřím Bohu, protože vím, že je!“ Ano, potřebujeme víru, důvěru a to jak vůči Bohu, tak vůči odborné a obětavé veřejnosti, která nám chce opravdu pomoci. Není důvodu jí nevěřit, nepřijímejte však všechny zprávy a výzvy, ať je naleznete na internetu či v jiných sdělovacích prostředcích. Plně se stavím za slova RNDr. Jiřího Grygara, CSc., který hovoří o mediálním smetí, které ztratilo oporu v rozumném uvažování.

Děkuji všem, kteří se snaží o ohleduplnost k druhým nejen vlastním očkováním, ale i dodržováním hygienických předpisů na veřejnosti i v kostele. Není třeba být úzkostliví, ale ukáznění. Mezi tradiční skutky lásky v době adventní zařaďme i vlastní ukázněnost a ohleduplnost k druhým.

Těmito slovy se chci s Vámi rozloučit a popřát požehnaný Advent.

+ Dominik kardinál Duka OP
arcibiskup metropolita pražský

Snad mi Pán Bůh dá ještě pár let toho života

Libuška Kellerová se narodila v roce 1938, takže má za sebou dlouhý život plný vzpomínek. Když jsem ji navštívila, hned mi je předložila v obrovské knize, kde svoje vzpomínky uchovává.

Na Libušce obdivuji její chuť k životu, která z ní přímo září, i když po úrazu má v poslední době zdravotní problémy. Její kniha vzpomínek je plná citátů a moudrostí, které za život nasbírala. Tak vás zvu k nahlédnutí do tohoto jedinečného krásného lidského života...

Jak vzpomínáš na své dětství?

Narodila jsem se v porodnici v Českých Budějovicích jako čtvrté dítě rodičů. Byla jsem nedonošená, vážila jsem prý 1,08kg a primář matce řekl, že asi nepřežiju. Přece jen jsem přežila, přestože jsme byli velice chudí. Bydleli jsme v domku o dvou místnostech v Chlumu n/Malší. Byla tam kuchyň s kamny a pecí, tam mne jako maličkou dávali k teplu, a tam i spali moji rodiče. Sestra Věrka, bratři Eda a Jenda spali v místnosti bývalé kovárny na železných postelích. Byla tam zima a na zdech jinovatka. Jedli jsme v kuchyni, ale moc si toho nepamatuji. Žili jsme tam do léta 1946, pak se celá rodina stěhovala do Horního Podluží u Varnsdorfu.

V obci nám přidělili domek nejprve u trati, protože však překážel ve výhledu na trať, zbourali ho a nám přidělili větší dům u silnice pod hřbitovem. Byla to dříve hospoda. Matka se starala o domácnost a otce a o nás děti. Vařila obyčejná jídla, vydělával jen otec, proto naši chovali kozy, králíky, slepice, husy aj.

Co můžeš říct o svých sourozencích?

Nejstarší byla sestra Věra, pak bratr Eduard, bratr Jan a já. Sestra se vdala na Moravu k Uničovu. Eda se vyučil ve Varnsdorfu nástrojařem, udělal si zkoušky z pedagogiky a učil pak učně – elektrikáře. Bratr Jenda vystudoval pedagogickou fakultu v Liberci. Vždy se dobře učil, dobře hraje na kytaru, mandolínu, píšťalu, housle a klavír. Hezky zpívá, a když se sejdeme, tak si zpíváme písničky, umíme jich moc. Učil na I. Stupni, a pak byl ředitelem školy v Rybníšti.

Jak a s čím sis hrála, když jsi byla malá?

Hračky jsem neměla, byli jsme chudí. Až po válce, když jsme se odstěhovali do Horního Podluží, tak jsem měla panenku ušitou a vycpanou, jen hlavu měla hezkou. Ráda jsem si četla knihu Broučci od Jana Karafiáta. K vánocům nám rodiče moc dárků nemohli dát; zpravidla knížky. Měli jsme v ložnici stromeček z lesa, ozdobený bonbony v barevných papírech, jablíčka a ořechy. Matka dělala obyčejný bramborový salát bez salámu, řízky, a pekla štrůdl a z kynutého těsta malé buchtíčky, ty spařila a posypala mákem. Ani si už nepamatuji, co jsem nosila, asi sukýnky a svetřík. Nikdy jsme si netroufli jako děti žádat rodiče o nové věci na sebe nebo sportování. Sáně jsme doma měli a lyže od známých a staré brusle na kličku. Prostě v 50. letech byla bída o všechno a peníze naši neměli.

Co jsi vystudovala?

Po vyjití základní školy, jsem začala studovat na zdravotní škole v Rumburku. Zdravotní škola mi dala mnoho, neučila jsem se špatně a hlavně jsem s nemocnými cítila a všemožně jim pomáhala. Po maturitě v roce 1956

nu zvláštnost, která se týká zejména nekřesťanských náboženství: učí o vstoupení do nebe jejich zakladatelů na důkaz jejich "pravosti". Za všechna uvedme aspoň islám, který uchovává v Jeruzalémě posvátné místo, ze kterého vystoupil Mohamed do nebe, odkud přinesl nazpět Boží poselství. Při bližším zkoumání zjistíme, že i některá další náboženství nebo sekty opírají svou pravost o kontakt jejich zakladatele s nebem.

Dá se tedy říct, že inscenace jakéhosi "nanebevstoupení" různých zakladatelů je velmi lákavá. Ježíšovo nanebevstoupení však souvisí s jeho vzkříšením z mrtvých! To, že Ježíš sedí po pravici Boží, je v Novém zákoně dokonce zdůrazňováno víc než jeho nanebevstoupení (viz např. Sk 2,33-34). Ježíš se "posadil" na pravici Boží, stejně jako "vstal" z mrtvých. Jedná tedy aktivně, jako pravý

Bůh. Vzkříšení a posazení se po pravici Boží jsou dvě strany jednoho ta-

jemství, dvě fáze definitivního vítězství Kristova nad hříchem a smrtí a výraz jednoho jediného oslavení Kristova. Ježíšův odchod k Otci je také předznamenáním příchodu Ducha Svátého ("Odejdu-li, pošlu ho k vám." – Jan 16,7), který naplní jeho církev. Proto bychom neměli nikdy nanebevstoupení Ježíšovo oddělovat od jeho smrti a zmrtvýchvstání ani od seslání Ducha Svátého. Tato tajemství naší spásy patří neodlučitelně k sobě ("Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!" – Řím 8,34).

U svého Otce se za nás Ježíš "přimlouvá". Církev je totiž jeho tajemným tělem, proto se Ježíš přimlouvá jakoby za sebe samotného, aby celé jeho tělo dosáhlo spásy. Údělem církve je "kralovat s Ježíšem" (2 Tim 2,12). Pro církev je důležité si stále uvědomovat, že Ježíš jí není vzdálen, ale že v něm

Z Katechetického věstníku

Milí spolufarníci,

jménem celé naší rodiny bychom Vám chtěli poděkovat za modlitby a účast na posledním rozloučení s naší Emilkou. Touto cestou chceme též poděkovat otci Markovi, bez jehož duchovní podpory a pomoci by zvládnutí celé situace bylo nemyslitelné.

Moc Vám děkujeme i za veškerou praktickou pomoc a za věci pro našeho Mirečka, které nám průběžně nezištně dáváte.

Prošli jsme extrémně náročným obdobím, během kterého nám někteří z Vás byli oporou, někteří možná ani netušili, co naše rodina prožívá.

Prosíme, přijměte nakonec i naši omluvu, jsme si vědomi, že během posledních měsíců ve vypjatých situacích, o kterých se ne vždy dalo mluvit, mohl vyniknout i dluh či bolest vůči některým z Vás.

Jsmo vděční za naši farní rodinu a těšíme se na další dobrodružství při naší společné cestě na věčnost.

Kalovi

(Dokončení ze str. 5):

zahrnuje přijetí toho, že určité věci se nestanou tak, jak by si člověk přál, ale že Bůh píše rovně na krivých rádcích onoho člověka a že vytěží nějaké dobro ze špatných věcí, které dotýčný nedokáže na této zemi překonat.

- Zde se uplatňuje naděje v plném smyslu, protože zahrnuje jistotu života za smrtí. Onen člověk se všemi svými slabostmi je povolán k plnosti nebe. Tam, po úplné proměně Kristovým vzkříšením, už nebudou existovat jeho křehkosti, jeho temné stránky ani jeho patologie. Tam bude jeho autentické bytí zářit s celou svou potencí dobra a krásy.
- Silnou osobností je člověk, který je schopen přetnout řetěz nenávisti, řetěz zla. Někdo musí mít dost víry a mravnosti, aby ho přetnul a uvedl do samotné struktury světa silný a mocný základ lásky.
- Lásky nedovolí, aby ji ovládala zášť, opovrhování druhými, touha po zraňování nebo po pomstě. Křesťanský ideál, a zejména v rodině, je láska všemu navzdory.

JB

Uzávěrka pro články
do příštího čísla,
(které vyjde 19. 12. 2021)
je neděle 13. 12.

Děkujeme redakce

Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího

"Apoštolské" vyznání víry

Toto téma má dvě části: "vstoupit na nebe" a "sedět po pravici", i když patří jasně k sobě ("jest na pravici Boží, když vstoupil do nebe" – Petr 3,11).

Dá se říct, že ve starozákonní mentalitě je viditelné vstoupení na nebe znamením zbožštění, povýšení člověka. Typickým je případ proroka Eliáše, který byl vzat do nebe na ohnivém voze (2 Král 2,11). Ale platí to určitě i o Mojžíšovi, který se zjevuje ve slávě spolu s Eliášem u Ježíše na hoře Tábor.

Představa o nebi však byla mezi Židy velmi rozmanitá. Z toho, co se nám z těchto představ dochovalo, je asi nejznámější členění nebe na "vrstvy", jak říká apoštol Pavel, že byl uchvácen do "třetího" nebe (2 Kor 12,2). Podobně jsou také členění andělů na různé nebeské "kúry": cherubíny, serafíny apod.

Za zmínku stojí, že v biblické mluvě jakousi hranici mezi nebem – místem přebývání Božího – a mezi zemí tvoří "oblak". Oblak je viditelné znamení neviditelné Boží přítomnosti mezi lidem. Jakési předznamenání svátostí – ty také vyjadřují viditelnou, téměř hmatatelnou Boží přítomnost mezi lidmi a v člověku. Stačí si vzpomenout na oblačný sloup při cestě Izraele do zaslíbené země (Ex 13,21), na setkání Mojžíše s Bohem v oblaku na Sinaji (Ex 24,15) nebo ve stánku úmluvy (Ex 34,5), na proměnění Ježíše na hoře Tábor (Mt 17,5) atd.

Vystoupení na nebe má ale ještě jed-

jsem nastoupila do Varnsdorfu na interní oddělení. Pracovala jsem tam tři roky. Pak jsem odjela do Benátek n/ Jizerou k rodičům mého snoubence Zdeňka a začala pracovat na interním oddělení nemocnice Kosmonosy. V září 1959 jsme se s mým Zdeňkem vzali a bydlela jsem u nich. Pak jsem pracovala až do nástupu na mateřskou na plicní ambulanci v Mladé Boleslavi.

Jak ses seznámila se svým manželem?

Dne 31. května 1957 při mé noční službě přivezli vojína Zdeňka Kellera se zápalom plic a 41,5°C horečky v bezvědomí. Dostával injekce Penicilinu a ležel na oddělení asi deset dní. Během té doby začal se mnou víc mluvit a i mně se líbil. Ten zápal plic mu způsobil jeden desátník, co ho nutil umýt WC a pisoáry kartáčkem na zuby. Zdeňka to odmítnul, a tak ho ten desátník vzal ven na pole u nemocnice a v dešti lezl po zemi. Byla to hrozná šikana. Když Zdeňku propustili z nemocnice, chodil někdy k nemocnici a čekal až půjdu domů. V květnu 1958 jsme se zasnoubili a v září 1959 jsme se vzali.

Kolik máte dětí?

Zdeněček se nám narodil na Silvestra v roce 1960. Děda a můj muž ho řádně zapili. Pak se nám narodil v květnu roku 1964 Lubošek. Oba porody byly dost těžké. Protože jsme v té době bydleli v domě, kde bylo vlhko, a kluci často stonali, přihlásili jsme se o družstevní byt. Dostali jsme byt 3+1 s balkonem. Zdeněček byl v jeslích od tří měsíců, pak v mateřské škole poblíž domu, kde jsme bydleli. Luboška jsem vozila do jeslí asi v jeho šesti měsících. Oba byli miloucí a hezcí, ale dost stonali. Luban nerad chodil do školky, dost plakal a já si připadala jako zlá

matka, že jsem s nimi nebyla doma! Ale měli jsme dost finančních starostí, a tak jsem pracovala. Nebylo to dobré dávat děti do jeslí!

Jaké jste se Zdeňkem měli manželství?

Manžel byl ke mně vždy milý a slušný. Nikdy mi neřekl zlou nadávku, jak to mnozí muži říkají. Oba jsme se snažili žít hezky se svými syny a dobře je vychovat. Zdeňka mě uměl rozesmát, se Zdeňkem a Lubošem si hrál hry, podporoval je ve sportování, protože sám byl sportovec. Když ho dali v roce 1973 do plného důchodu, byl nešťastný, a tak začal vyšívát ubrusy a naučil se plést na stroji. Upletl svetry synům, mně, babičce... Jedny vánoce mě překvapil, že mi upletl krásné šaty, světle fialové. Ráda jsem je nosila. Také mi hodně pomáhal po mé těžké nemoci (1977-78), kdy jsem přežila sepsi (otravu krve). Nemohla jsem si přát lepšího manžela, a pak i dědečka mých vnoučat.

Co tě nejvíc bavilo a baví?

Mám ráda přírodu, lesy, hory, památky, a proto jsem hlavně v posledních letech jezdila na zájezdy buď v naší zemi, ale hlavně do okolních států. I práce zdravotní sestry mne těšila a měla jsem dobrý pocit, když jsem mohla někomu pomoci nebo udělat radost. Naučila jsem se šít na šicím stroji a pletla jsem svetry. Vždy jsem ráda zpívala, ráda jsem zašla do divadla či na koncert. Ráda čtu, v televizi sleduji cestopisy, a vůbec se zajímám o dění v zemi i ve světě.

Kolik máš vnoučat?

Mám od svých synů pět vnoučat. Já a můj Zdeňka jsme byli moc šťastní, když se nám vnoučata narodila a moc jsme je milovali. Já mám to štěstí, že je vidím, když mají čas ke mně přijít a chci, aby byli všichni v životě zdraví

(Dokončení ze str. 3):

a šťastní. Mám už také pravnoučata Patrika, Michalku, Viktorku a Jakuba.

Měla jsi nějaké přání, které se ti splnilo?

Když jsem se poznala s manželem, přála jsem si, abychom spolu byli šťastní, vychovali děti, které budeme mít, a to se mi splnilo. Abychom byli zdraví, to se mi moc nespĺnilo. Ale je pravda, že když jsem byla těžce nemocná, měla jsem otravu krve, přála jsem si uzdravit se už kvůli manželovi, který měl těžké astma... A to se mi splnilo. Bůh mě nechal ještě žít a mohla jsem s manželem dál syny vychovávat a postavit je do života. Já mám to štěstí, že jsem se dožila osmdesáti tří let, za to jsem moc ráda.

Jaké je tvoje největší přání teď?

Moc bych si přála, abych tady ještě nějaké roky byla už kvůli dětem, vnoučatům a pravnoučatům. Ale vím, že každý máme vyměřeny roky života... Snad mi Pán Bůh dá ještě pár let toho života a budu tady s rodinou a s těmi, co znám.

Co vzkážeš naší farní rodině?

Vážím si toho, že tady máme otce Marka, který má krásná kázání. Přeju mu hodně zdraví a hodně sil k této službě. Já jsem vždycky ráda chodila do kostela, ale protože jsem nemocná, moc to teď nejde. Tak si aspoň pouštím televizi, kde je mše svatá, nebo rádio.

Libuško, děkuji, že jsi nám dala nahlédnout do svého soukromí. Na závěr bych ráda uvedla několik tvých oblíbených citátů či moudrostí...

Láska neznamená jen pár něžných slůvek, které před spaním zašeptáme partnerce či partnerovi do ucha. Láska se musí udržovat, je to tisíc drobností, které jste ochotni jeden pro druhého každý den udělat.

Když přemýšlím o mém životě, tak jsem pochopila, že zranit člověka, kterého milujeme, jde velice snadno. Zato zacelit rány je mnohem obtížnější!

Nikdy se neboj svých myšlenek a pocitů, ať jsou sebeděsivější. Postav se těm prevítům, jako by ses postavila každé jiné hrozbě. Prozkoumej je, vyzpovídej je! Zjisti odkud přicházejí a co dělají v tvé hlavě a srdci. Dřív nebo později přijde porozumění. JB

A jak se vzývá Duch svatý?

Umím se totiž modlit k Otci v Otčenáši, dokážu se modlit k Panně Marii ve Zdrávasu, umím se modlit k Ježíši modlitbou ke Kristovým ranám, ale k Duchu?

Jaká je modlitba k Duchu?

Modlitba k Duchu svatému je spontánní, musí se zrodit ve tvém srdci.

V obtížných chvílích máš říci: "Přijď", Duchu svatý."

Klíčové slovo zní: "Přijď", ale musíš ho vyjádřit svým jazykem, svými slovy.

"Přijď, protože jsem se ocitl v nesnázích, temnotách, nevím, co dělat, hrozí mi pád.

Přijď, přijď." Toto je slovo k Duchu, k přivolání Ducha.

Učme se častěji obracet k Duchu.

Můžeme tak činit jednoduchými slovy, v různých momentech každého dne.

(papež František, *Nepropanejme únavě – katecheze k listu Galatánům*)

AMORIS LAETITIA, posynodální apoštolská exhortace papeže Františka

- biskupům, kněžím a jáhnům, osobám zasvěceného života, křesťanským manželům a všem věřícím o lásce v rodině.

Čtvrtá kapitola: Láska

v manželství (vybrané myšlenky)

- Raduje se z pravdy. To znamená, že se raduje z dobra druhého, když je uznávána jeho důstojnost, když jsou oceňovány jeho schopnosti a jeho dobré skutky. To je nemožné tomu, kdo se musí neustále srovnávat s druhými a soupeřit s nimi, včetně vlastního partnera, až se dokonce skrytě raduje z jeho neúspěchů.
- Rodina musí být vždycky místem, o kterém ten, kdo udělá v životě něco dobrého, ví, že to všichni budou oslavovat s ním.
- „Všechno omlouvá“. To je něco jiného než „nevšímá si zla“, protože uvedený výraz se týká používání řeči; může znamenat „nemluvit“ o něčem záporném, co je v druhém člověku.
- Vytrvalé poškozování obrazu druhého je způsob, jak si odregagovat zášť a závist bez ohledu na to, zda tím někoho raníme.
- Manželé, kteří se milují a patří jeden druhému, mluví jeden o druhém dobře, snaží se ukazovat na dobré stránky svého partnera i přes jeho slabosti a chyby. V každém případě raději mlčí, aby nepoškodili jeho obraz. To ale není jen vnější gesto, nýbrž vychází z vnitřního postoje. A není to ani naivita, která se tváří, že

nevidí obtíže a slabé stránky druhého, ale je to široký pohled, který vidí slabosti a chyby v celkovém obrazu.

- Druhý není jen někdo, kdo mě obtěžuje. Je něčím víc. Ze stejného důvodu si nenamlouvám, že jeho láska musí být dokonalá, abych si ho mohl vážit. Miluje mě takový, jaký je a jak to dokáže, se svými limity, ale skutečnost, že jeho láska je nedokonalá, neznamená, že je falešná nebo že není skutečná. Je skutečná, ale omezená a pozemská.
- Láska žije s nedokonalostí, omlouvá ji a umí mlčet ohledně limitů milované osoby.

- Láska má důvěru, ponechává druhému svobodu, nesnaží se mít všechno pod kontrolou, všechno vlastnit a ovládat.
- Rodina vyznačující se pevnou a laskavou důvěrou, kde se přese všechno stále znovu důvěruje, pomáhá svým členům projevovat jejich vlastní identitu a spontánně odmítat podvādění, faleš a proľhanost.
- Stále doufá, že je možné zraní, překvapivé rozkvetení do krásy, že ty nejskrytější možnosti jeho bytí jednoho dne začnou klíčit. To ale neznamená, že všechno se změní v tomto životě. Tento výraz